

מסורת הש"ס

(א) חגיגה טז: עירובין
 15: ר"ה ל"ג. [קדושין לו:]
 (ב) לעיל ח. ס"ג. (א) [למקום
 טו.]. (ד) [ב"ק ק"ז].
 (ס) בכורות ל"ג. עירובין
 נ"א. מנחות יג: יבמות י:
 נדה כ"ג. יומא ב: מ"ד.
 ה. ה"א. ח. מנחות ד.
 מה: (א) [מלועז פרשה ו:]
 (א) [ל"ל במי שהולאחיו].
 (ח) [וע"ז ח"ס: כחיות לה].
 ד"ה ו"ש ח"ס: ב"ק ע"א:
 ד"ה [אסורא] (ט) [עין
 ח"ס: לעיל פ: ד"ה קדשים].

תורה אור השלם

1. וְיָרָא יוֹסֵף אֶת־אֶתְּ
 בְּנָיָיו וַיֹּאמֶר לְאִשְׁרָיִךְ עַל־
 בִּיתוֹ הֲבֵא אֶת־הָאֲנָשִׁים
 הַבָּיִתָה וְטַבַּח טַבַּח הָרֶגֶן
 כִּי אֲנִי יֹאכֵל וְיִשְׁתֶּה הָאֲנָשִׁים
 בְּצִדְיָיִם:
 בראשית טז טז
 2. וְשֶׁבַח הַבְּהֵן בְּיוֹם
 הַשְּׂבִיעִי וְיָרָא הָרֶגֶן
 פֶּשֶׁה וְהִנֵּה בְּקִרְתִּי
 הַבָּיִת: וְיִקְרָא יֵד לֹט
 וְכֹא הַבְּהֵן וְיָרָא הָרֶגֶן
 פֶּשֶׁה וְהִנֵּה בְּקִרְתִּי צִרְעַת
 מִמָּקָרָה הָיָה בְּבֵית טַמֵּא
 הָרָא: וְיִקְרָא יֵד מִד
 3. וְאִשָּׁה אִישׁ מִבְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וּמִן־הָרֶגֶן הָרֶגֶן
 חֲתוּבִים אֲשֶׁר יִצְדָּר צִדֵּר
 חָיָה אִו עוֹף אֲשֶׁר יֵאָכֵל
 וְשֶׁפֶר אֶת־דָּמּוֹ וּבִסְדּוֹ
 עֲקָרָה: וְיִקְרָא יֵד י:

מוסף רש"י

ונתבטלה בידו. שלא
 מדעת (ע"ל כ"ג). כגון
 על ידי פנימית סכין או
 שהיה לו דרכה (ע"ל)
 (ד). ובהנחה, מדעת, ולכן
 מחירה שקופה לאורכה
 מנחמה ועד הסוף (שם).
 ומעקר. סימניו, ונחמה
 קלי לטעונה כסוי כגון
 נ"י ואל (שם). פטור
 מלכסות. דכתיב אשר
 יאכל וספק וכמה, כדלוי
 לאכלה הכסות מדבר,
 ואפילו מאן דמחייב כסוי
 בשטות ומנחלת טריפה,
 הכא מודה דשחיטה טריפה
 בענין, דגמר שפיכה
 שפיכה משחטי חוץ
 והתם שחיטה כתיב (שם).
 שחיטה שאינה ראויה.
 לאכלה, האילו ונשחטה
 כלהתם שמה שחיטה (ב"ק
 ק"א). זו היא שיבה בן
 היא ביאה. לזון גזירה
 שזה זה מזה (יומא ב:
 מכות יג). כלומר ילפין
 גזירה שזה משהיה למזה
 כמו דהו מריויה שיה
 לו מריויה ביה (נדה
 כ"ב). דלע"ג דלא דמו
 קריו להדדי, כיון דמריויה
 בביאת כהן משחטי דייקני
 כיו מריה שזה (יבמות ד:
 ובניין מנחות ד. וע"י רש"י
 שרובין נ"א. בארחה).

כסוי הדם פרק ששי חולין

אלא ספק איש ספק אשה ורבי יוסי דלא שפיכה ליה
 הא פירכא משום דלזיל לטעמיה דאמר אפילו אשה ודאית תקעה
 ואע"ג דלא מיחייבא אכל בכסוי דלילו דיעינן דזהמה היא ציו"ט
 אסור לכסות כוי מספק לא מחללינן
 ואע"ג דלא מיחייבא ולא אמרינן
 עבודה עובדת בקדשים. והכא נמי לא
 אמרינן מחללת יוס טוב היא: ולמאי
 דקאמרי רבנן נמי. דאשה אסורה
 לתקוע וטומטום דספק הוא דוחה
 אית ליה פירכא למסופה שלהם: מה
 למקיעם שופר שכן ודא דוחה שם
 נמקדש. לפיכך ספיקה דוחה יוס
 טוב בגבולין: האמר בכסוי. שאין
 ודאו דוחה שם כלל: הא נשאר לילי
 נהגא. נחמיה: מתנ"י ח"ס
 ועוף הנסקלין. כגון שנרצעו וגמל
 דינן ושחטן: וחכמים פוטרינן. דשחיטה
 שאינה ראויה לא שמה שחיטה ואע"ג

דבכסוי שפיכה כתיבא אפילו הכי
 אשר יאכל כתיב. וטעמיה דרבי מאיר
 מפרש בגמרא: נ"מ' ראה רבי
 דבריו של רבי מאיר באור ואם כנו.
 דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה
 לחיינו: ושמה נשחט חכמים. כדעתן
 בה (לעיל דף פ"א): רבי שמעון פוטר
 וחכמים מחייבין ובכסוי תנן ר' מאיר
 מחייב וחכמים פוטרינן. ולקמיה מפרש
 ואילו מאי שם דלא אלו כאן ואלו
 כאן: מה להלן שחיטה ראויה. כדכתיב
 (בראשית מג) כי אחי יאכלו: ושם הכהן
 וזה הכהן. כנגעו חמים כתיב וילפינן
 מינה גזירה שזה כחומר כהניס' נאמר
 ושם הכהן ונאמר וזה הכהן מה
 שיבה חולץ וקולא וטע ונתן לו שזע
 אף ביאה כו' וכבר פירשמה יפה
 בעירובין (ב) כדכתיב (ע"ל דף נ"א):
 בשחטי חוץ כתיב (ויקרא י) דם שפך:
 לא

א"ר מני בר פטיש גמר ¹מטבוח טבח והכן מה להלן שחיטה ראויה אף כאן
 שחיטה ראויה ור"מ נמי ליגמר מטבוח דנין שחיטה משחיטה ואין דנין שחיטה
 מטביחה ²מה נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל ³ושב הכהן ובא הכהן זו
 היא שיבה זו היא ביאה הני מילי היכא דליכא דדמי ליה ⁴אבל איכא דדמי
 ליה מדדמי ליה ילפינן ורבי שמעון נמי ליגמר משחטי חוץ דנין חולין מחולין
 ואין דנין חולין מקדשים ור' מאיר אטו אותו ואת בנו בקדשים מי לא נהיג היינו
 דקאמר רבי חייא ראה רבי דבריו של רבי מאיר באותו ואת בנו ושנאו בלשון
 חכמים מאי טעמא דר' מאיר בכסוי הדם אמר ר' שמעון בן לקיש ⁵גמר שפיכה
 שפיכה משחטי חוץ מה להלן שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה אף כאן
 שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ורבי שמעון ⁶אשר יאכל כתיב ורבי
 מאיר ההוא ⁷למעוטי עוף טמא הוא דאתא ורבי שמעון עוף טמא מאי טעמא
 דלאו בר אכילה הוא טרפה נמי לאו בר אכילה הוא והיינו דאמר רבי חייא
 ראה רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשון חכמים אמר רבי אבא
 לא

לאו דילפינן הכא שחיטה משחיטה הוה ילפינן בארבעה וחמשה (ב"ק דף ע"א). טביחה מטביחה אע"ג דלא נאמר צקני כדליתא נמי ביצמות
 וא"ת ור"מ למה ליה למילף משחטי חוץ ילף מגופיה דלוחו ואת בנו נוהג בקדשים אע"ג דלאו שחיטה ראויה היא דלא הוה מחוסר זמן
 וי"ל דיתא ליה למילף משחטי חוץ משום דמגופיה איכא למידמי דלא אסר רחמנא אותו ואת בנו בקדשים אלא כשראשון קדשים ושני
 חולין דשחיטה ראויה היא: וא"י דנין חולין מקדשים. ומ"מ בקדשים נמי פטר בשחיטה שאינה ראויה ⁸משום דעיקר קרא דלוחו ואת
 בנו בחולין כתיב ותימה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג). תנן רבי שמעון אומר השוחט פסח צ"ד על החמץ לשמו חייב שלא לשמו
 פטור ומפרש צקונטרס משום דהו פסול ור"ש לטעמיה דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה והשתא התם הוה ליה למילף
 משחטי חוץ דשמה שחיטה דהו קדשים מקדשים: ור"ב שמעון אשר יאכל כתיב. אבל אם לא אשר יאכל מטביחה לא גמר משום
 דלא דמי שפיכה לטביחה כמו שחיטה לטביחה ⁹הקשה הר"ר אליעזר ממ"ץ אימא דהאי אשר יאכל אחא למעוטי אוכל שאין אחא
 יכול להאכילו לאחרים כדדריש רבי שמעון מכל האוכל אשר יאכל צפרק המנחות והנסכים (מנחות דף ק"א): וצפרק העור והרוטב
 (לקמן דף קטנ). ומרבינן אפילו עוף טמא כיון דמותר בהנאה ¹⁰י"ל דהתם כתיב מכל האוכל דמרכה כל אוכל אפילו אסור בהנאה ואתא
 אשר יאכל למימר שהיא מותר בהנאה אכל הכא לא כתיב כל אשר יאכל משמע המותר לישראל לאכול:

פה.

מה דליתא שבן אינה נוהגת בלילות בבימים. ואם תאמר כיון
 שאין הפירכא מעין ק"ו שחליו דחמיה נשים הפירכא בתוך
 הק"ו כמו כדכתיב ההגל (ב"ק דף ק"ד): דבעי למילף שיהא קרן צרשות
 הניזק משלם נזק שלם משן ורגל ולא פרכינן מה לשן ורגל שכן היזקו
 מאי משום שאין הפירכא מעין ק"ו

דהו מתשלומין וי"ל דהתם סברא
 בעלמא היא אכל חומרא וקולא
 דכתיבא כמו שאינה נוהגת בלילות
 ככמיס דהכא פרכינן אע"ג דלא הו
 מעין ק"ו וכן צפרק קמא דזכחים
 (דף י). דילף שוחט ע"מ לזרוק שלא
 לשמו פסול מק"ו דשוחט על מנת
 לזרוק חוץ לזמנו ופריך מה לחוץ
 לזמנו שכן ככרת:

נשים סומכות רשות. היינו
 באקפויי ידא כדאמר צקין

דורשין (חגיגה דף טז): אכל כלל כהן
 מזהר רבי יוסי דאסור ומיימי הכא כי
 היכי דשרי רבי יוסי למחן לנשים
 באקפויי ידא אע"ג דנראה כעבודה
 בקדשים ה"נ תקיעה דליכא אלא
 איסורא דרצנן שרי רבי יוסי צנשים:
 דנ"ן שחיטה משחיטה ואין דנין
 שחיטה ממביחה. הקשה

הר"ר נתן דגני תשלומי ד' וה' (ב"ק
 דף ע"א). מחייב רצנן בשחיטה שאינה
 ראויה כגון שחט צנצנת או לעבודת
 כוכבים צנוצנת ע"י אחר ובשוחט
 ונמלאת טרפה והתם הוה ליה למילף
 טביחה מטביחה דוטבחו כתיב וי"ל
 דהתם דנין טביחה בעצירה משחיטה
 דעצירה ואין דנין טביחה דעצירה
 מטביחה דהיתר והכא אינטיריך למימר
 דנין שחיטה משחיטה אפי' אם נמלאת
 הראשונה טרפה דהו שחיטה היתר
 אכל אם נמלאת השניה טרפה שהיא
 שחיטה עצירה לא היה צריך לטעמא
 דשחיטה משחיטה א"י י"ל דנין דבר
 הנאמר צקני מדבר הנאמר צקני
 ולא מטבוח טבח והכן שלא נאמר
 צקני ואע"ג דהו טביחה מטביחה
 והכא נמי מלי לשנוי הכי אלא דכלאו
 הכי משני שפיר (א) וא"ת דצריש פ"צ
 דיצמות (דף י): אמרינן דנין אחים
 מאחים ואין דנין אחים מאחין אע"ג
 דאחים דבני יעקב לא נאמר צקני
 וי"ל דכיון דילפינן הכא דשמה שחיטה
 תו אית לן למימר כלל דוכתי דשמה
 שחיטה וליכא למימר דלדרכה ילף
 טביחה מטביחה התם דלא שמה
 שחיטה וכן נאמר כלל דוכתי דהא
 כיון דליכא למימר הכי ואיכא למימר
 הכי אית לן למימר דנין דבר הנאמר
 צקני מדבר הנאמר צקני אכל אי

צקני מדבר הנאמר צקני אלא נאמר צקני כדליתא נמי ביצמות
 וא"ת ור"מ למה ליה למילף משחטי חוץ ילף מגופיה דלוחו ואת בנו נוהג בקדשים אע"ג דלאו שחיטה ראויה היא דלא הוה מחוסר זמן
 וי"ל דיתא ליה למילף משחטי חוץ משום דמגופיה איכא למידמי דלא אסר רחמנא אותו ואת בנו בקדשים אלא כשראשון קדשים ושני
 חולין דשחיטה ראויה היא: וא"י דנין חולין מקדשים. ומ"מ בקדשים נמי פטר בשחיטה שאינה ראויה ⁸משום דעיקר קרא דלוחו ואת
 בנו בחולין כתיב ותימה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג). תנן רבי שמעון אומר השוחט פסח צ"ד על החמץ לשמו חייב שלא לשמו
 פטור ומפרש צקונטרס משום דהו פסול ור"ש לטעמיה דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה והשתא התם הוה ליה למילף
 משחטי חוץ דשמה שחיטה דהו קדשים מקדשים: ור"ב שמעון אשר יאכל כתיב. אבל אם לא אשר יאכל מטביחה לא גמר משום
 דלא דמי שפיכה לטביחה כמו שחיטה לטביחה ⁹הקשה הר"ר אליעזר ממ"ץ אימא דהאי אשר יאכל אחא למעוטי אוכל שאין אחא
 יכול להאכילו לאחרים כדדריש רבי שמעון מכל האוכל אשר יאכל צפרק המנחות והנסכים (מנחות דף ק"א): וצפרק העור והרוטב
 (לקמן דף קטנ). ומרבינן אפילו עוף טמא כיון דמותר בהנאה ¹⁰י"ל דהתם כתיב מכל האוכל דמרכה כל אוכל אפילו אסור בהנאה ואתא
 אשר יאכל למימר שהיא מותר בהנאה אכל הכא לא כתיב כל אשר יאכל משמע המותר לישראל לאכול:

אימא

עין משפט
 נר מצוה

יד א מ"י פ"ג מהלכות
 מעשה קרבנות ה' ח
 סגנו עשין פסג:
 מו ב ג ד מ"י פ"ד מהל'
 שחטה ה' י סגנו
 עשין סג טו"ש"ע י"ד ס'
 סג סמיק' י:
 מו ה מ"י פ"ד שם הלכה
 ה:
 יו ז מ"י פ"ד שם ה' י:

גזיון הש"ס

גמ' גמר שפיכה שפיכה.
 עין לעיל דף ס ע"ב
 ח"ס: ד"ה בשפיכה:
 שם למעוטי עוף טמא.
 ע"י ח"ס: ר"ד קדושין
 דף ט ע"ב ד"ה הנקדש
 בעצלה:

שיטת מקובצת

א) אבל איכא דדמי ליה
 מדדמי ליה. ג"ב ע"י
 ח"ס: מנחות דף ד' ע"א:
 ב) הקשה ח"ר אליעזר
 ממ"ץ. ג"ב ע"י ח"ס:
 בכורות דף ט' ע"ב:

רבינו גרשום

ור' יוסי לטעמיה דאמר
 דלא אשה נמי תקעה כו'.
 כלומר ר' יוסי דמייתי
 מק"ו ממילה שאין מכסין
 דם כו' ביו"ט הוא אויל
 לטעמיה דלא למימר
 לתקיעת שופר בגבולין
 יוביח שאין דאית דוחה
 שבת וספיקא דוחה יריט
 ה"נ נימא לענין כו' שיהא
 ספיקא דוחה יו"ט. דהכא
 לענין ספק איש ספק אשה
 רין הוא שיהא ספק דוחה
 יו"ט דדאית אשה נמי
 תקעה: שכן דוחה שבת
 במקדש. גרסי: ראה רבי
 דבריו של ר"מ באותו
 ואת בנו ושנאו בלשון
 חכמים. כלומר השוחט
 ונמלאת טרפה השוחט
 פרת חטאת כו'. ר"ש
 פוטר וחכמים מחייבין
 (א) דוחה י"מ דבריו של
 ר"ש בכסוי הדם ר"מ
 מחייב וחכמים פוטרינן:
 מה התם שחיטה שאינה
 ראויה שמה שחיטה.
 כלומר שחטי חוץ שחיטה
 שאינה ראויה היא וקרי
 ליה שחיטה: גמר מטבוח
 טבח והכן מה להלן
 שחיטה ראויה דאמרין
 בחולין צ"א מאי טבח
 פרי להן בית השחיטה:
 שחיטה ראויה דאמרין
 בחולין צ"א מאי טבח
 כלומר היכא מחייב בכסוי
 דכתיב אשר יאכל:

א) ולא דלמי דמי של ר"ש
 בכסוי הדם ותי ממנ"י ר"מ
 וכו'.